

μυθολῶν ἐναντίον — δηλαδή ὑπὲρ — ἐνὸς νέου ἀρχετὰ εὐτραφεῶς τὸ σῶμα καὶ εὐτραφεστέρου τὸ πνεῦμα. Τί περίεργον πρᾶγμα! Πῶς μὲ κηρυγοῦν αὐτοὶ οἱ χονδροί. Καὶ εἰς ἕναν ἄλλον πρὸ ἐτῶν ἔρωτά μου εἶχα ἀντίζηλον ἕναν χονδρὸν... "ὦ! αὐτοὶ οἱ χονδροί! Εἰς τὴν ἐπίθεσιν ὅμως αὐτὴν δὲν ἴδωσα πολλὴν σημασίαν. Ἦτο ἐκ προμελείτης, διὰ νὰ μὲ κάμῃ νὰ ζηλοτυπήσω. Τοῦ ἔλεγε μὲ γέλιο τὸ ὅποιον ἐν τοῖτοις ἐφαίνετο ὅτι ἐπλαστογράφει τὴν καρδίαν τῆς χίλια πρᾶγματα καὶ εἰς ἐμὲ οὐδὲ λέξιν. Μάλιστα εἰς τὴν μανίαν τῆς ἐκδικησεώς της, διὰ νὰ μὲ κάμῃ ἔξω φρενῶν, ἀπεπειράθη νὰ τοῦ κάμῃ καὶ μερικὰς χειρωνακίαις, προσέχουσα ἐν τοῖτοις πάντοτε νὰ βλέπῃ πόσιν ἐντύπων μού ἔκαμναν τὰ δοκιμαστικὰ πειράγματά της. Ἡ μάλιστα πειράγματά της. Ἐγὼ προσεποιοίμην, μὲ πολλὴν ὁμολογῶ ἀδεξιότητα, τὸν ἀδιόφορον. Ἦξεύρω ὅτι αὐτὰ ὅλα ἐδείκνυν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ ἐμοῦ· ἀλλὰ τί τὰ θέλεις! Δὲν ἤξεύρει κανεὶς

ΔΑΝΙΑ.

Θέατρον Κοπενάγης.

πόθεν ἔρχεται ὁ πειρασμός· τ' ἀστεῖα ἔχουν καμμενὰ φορὰ σοβαρὰς συνεπειᾶς. Καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπῆτι τὸ βράδυ ἐκεῖνο σχεδὸν εὐχαρίστημέν·, σχεδὸν δυσανεσθημέν·.

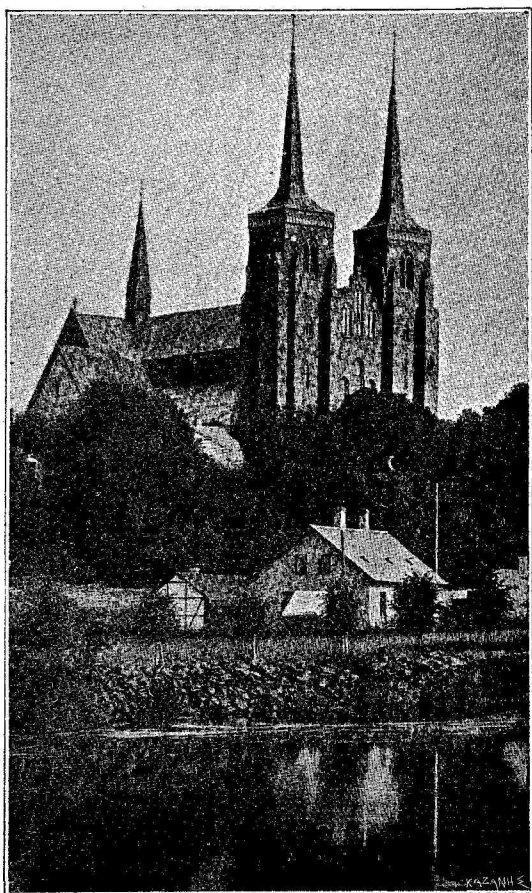
Ὅταν τὴν ξαναεἶδα ἦτο πάλι βράδυ. Εἶχα μίαν διαθέσιν φλυαρίας ἀκατάσχετον. Αὐτὴ Σφίγγ. Ἐνθυμήθηκα τὸ χονδρὸν παιδάριον· ἀλλ' ἐσεβάσθην τὴν ποίησιν τῶν χειλέων της. Καὶ μόνον ἔταν εἶδμεν ὅτι ἡ σιγὴ μας ἔκαμνε εἰς τοὺς ἄλλους ἐντύπων, ἠναγκάσθημεν ν' ἀνταλλάσσωμεν ψυχρότατα, χωρὶς ὄρεξιν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς... ἀφορμὴν ὀλίγας λέξεις ψυχρότερας τοῦ παγωτοῦ, τὸ ὅποιον μᾶς προσέφερον ἡ οἰκοδόσπεινα.

— Προσέξατε μήπως παγώσουν καὶ αἱ σκέψεις σας, τῆς λέγω.

— Ἄ, εἰσθε σεῖς τίσον θερμὸς ὥστε δὲν ὑπάρχει φόβος.

Κατεβήκαμεν εἰς τὸ περιβόλι. Αὐτὴ ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὴν συντροφίαν, ἐγὼ ἔσπευσα πλησίον της δι' ἐνὸς ἐλιγμοῦ. Ἐκάμαμε μαζὶ ὀλίγα βήματα. Βήματα ρυθμικά, ταυτόχρονα ἀντηχοῦντα ξηρῶς εἰς τὰ χαλίγια. Ἀπαράλλακτα ὡς νὰ ἠκολουθεῖμεν κανὲν φέρετρον νεκροῦ. Καὶ ἕνα τέτοιον συνέβαινε. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκηδεύετο πράγματι ἡ ἀγάπη μας... Καὶ ἦτο ἡ δυστυχισμένη τίσον μικρά. Ἐν νήπιον, ἐν ἀγγελουδί ὀλίγων μηνῶν...

Κάποτε διέκοπτε τὴν σιγὴν τὸ χέρι μου τὸ ὅποιον ἀπέκοπτε νευρικῶς κανὲν φύλλον ἀπὸ τὰ δένδρα ἀπὸ τὰ ὅποια διεβαίνεμεν. Κάποτε καὶ τὸ (ιδιὸν τῆς χέρι ἐκτυποῦσε νευρικῶς τὴν βεντάχην της ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά της μὲ πείσμα, (Ἐπεται τὸ τέλος).

ΔΑΝΙΑ.

Ροσκίλδη